

Życiorys patrona szkoły majora pilota Władysława Szczesniewskiego

Władysław Szczesniewski urodził się 19.06.1904 roku w Otwocku. Po maturze, w 1925 roku wstąpił do Szkoły Podchorążych w Ostrowi Mazowieckiej, a po jej ukończeniu kształcił się w Szkole Podchorążych Lotnictwa w Dęblinie. W 1929 roku w stopniu podporucznika obserwatora podjął służbę w 1. Pułku Lotniczym w Warszawie. W latach 1931-1932 odbył szkolenie w zakresie podstawowego i wyższego pilotażu myśliwskiego, a po jego ukończeniu awansowany do stopnia porucznika-pilota otrzymał przydział do 112. Eskadry Myśliwskiej wchodzącej w skład 1. Pułku Lotniczego. W 1938 roku awansowany do stopnia kapitana objął dowództwo 113. Eskadry Myśliwskiej w tym samym pułku.

Tuż przed wybuchem II wojny światowej w 1939 roku został przeniesiony do 6. Pułku Lotniczego we Lwowie. Objął tam dowództwo 161. Eskadry Myśliwskiej, wchodzącej w skład Lwowskiego III/6 Dywizjonu Myśliwskiego dowodzonego przez mjr. pil. Stanisława Morawskiego. Dywizjon wyposażony w samoloty PZL P-11 został przydzielony jako wsparcie lotnicze Armii „Łódź”.

W dniach 31 sierpnia – 6 września 1939 roku wraz z dowodzoną przez siebie eskadrą stacjonował na lotnisku polowym utworzonym na terenie majątku Widzew w gminie Ksawerów. Stąd startowały samoloty myśliwskie do walki z lotnictwem niemieckim.

Po klęsce Polski przedostał się przez Rumunię, Jugosławię i Grecję do Francji, gdzie wstąpił do Polskich Sił Zbrojnych. W trakcie kampanii francuskiej (maj-czerwiec 1940 roku) dowodził polskim kluczem myśliwskim broniącym miast Nantes i St. Nazaire. Po kapitulacji Francji przedarł się do Afryki Północnej i przez Casablancę i Gibraltar dotarł do Wielkiej Brytanii. Po odbyciu przeszkolenia na samolotach angielskich objął dowództwo eskadry w 307. Polskim Dywizjonie Myśliwców Nocnych wyposażonych w samoloty „Defiant”. Następnie został przeniesiony do 245. Dywizjonu Myśliwskiego RAF latającego na samolotach „Hurricane”.

W 1941 roku objął dowództwo eskadry w organizowanym właśnie 315. Polskim Dywizjonie Myśliwskim. Dywizjon latał na samolotach „Spitfire”. We wrześniu 1941 roku awansowany do stopnia majora objął dowództwo dywizjonu 315. W listopadzie tego roku, w trakcie lotu bojowego nad terytorium nieprzyjaciela, jego samolot został trafiony przez niemiecką artylerię przeciwlotniczą. W wyniku walki, jaka wywiązała się z niemieckim myśliwcem, został zmuszony do lądowania koło miasta Lille na terenie okupowanej Francji. Do końca wojny przebywał w niemieckim obozie jenieckim dla alianckich lotników Stalag Luft 3 w Żaganii.

W czasie służby w lotnictwie wojskowym wylatał około 2 tysięcy godzin na kilkunastu typach samolotów. Wykonał około 100 lotów bojowych, z czego 27 nad terenem nieprzyjaciela. Zestrzelił 3 samoloty niemieckie.

Za czyny bojowe został odznaczony: Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, dwukrotnie Krzyżem Walecznych, Medalem Lotniczym, Bojową Odznaką Pilotą oraz odznaczeniami francuskimi i angielskimi.

Po powrocie do kraju w 1947 roku był zatrudniony poza lotnictwem. Od 1960 roku pracował jako główny nawigator Sekcji Nawigacji i Informacji Lotniczej w Polskich Liniach Lotniczych „LOT”.

Zmarł 22.07.1973 roku. Został pochowany w Warszawie.